

Reformation Memorial

John 4:46-53

Ari Savuoja

Sermon at St. Luke's Chapel, 20 October 2013

Translation into English by Marja Peedo

Gospel

John 4: 46 – 53

In Capernaum, there was a royal official whose boy was ill. When he heard that Jesus had come from Judea to Galilee, he went to Jesus and asked for him to come and heal his son who was dying. Jesus said to him, "Unless you people see signs and wonders, you will never believe."

But the royal official asked, "Sir, come down before my child dies."

Then Jesus replied, "Go home, your son will live." The man believed what Jesus had told him and left. Already, on the middle of his journey, his servants met him and told him that his boy had healed.

The man asked them the time that his son had begun to get better, and they said, "Yesterday, at the seventh hour his fever left him."

Then the father understood that it had happened at exactly the time that Jesus had told him, "Your son will live", and he and his entire household believed in Jesus.

Exactly 500 years ago in the autumn of 1513, Martin Luther began his position as a professor at Wittenberg University. Martin Luther was originally a monk in the Catholic Church, and because he noticed many things in the Catholic Church of that time period which were in opposition to the Bible, he wanted to reform and cleanse the church of these errors. The Catholic Church did not agree to this, and thus the Lutheran Church was born.

Today we celebrate a memorial day for the Reformation. We thank God that He has given us men and women through whom He has renewed our faith to be in line with His will. The father of the Lutheran Church, Martin Luther wished that the church, and us who believe would continually be renewed each day. The correct direction and content of renewal are that which the Holy Bible teaches us about God and us people. God speaks to us. The Bible is God's Word to us. On our side, we speak to God in prayer, and thus our faith is alive. Faith lives and grows and is renewed under God's care.

In the Gospel reading heard earlier, one of our central beliefs is highlighted. It is the same which was also important for the reformer Martin Luther: we can depend on God's word. And we should learn to depend on God's word.

In the Gospel story, the father asks Jesus to heal his sick son. Jesus could see the weakness in this man's faith, and also of the others who were there. Jesus said, "Unless you people see signs and wonders, you will never believe."

The theme for this Sunday could be: We must learn to believe without seeing. We naturally have a large need to get support for our faith from outward signs or inner feelings. Merely believing in God's word often seems truly difficult for us.

The sick boy's father only received a word from Jesus. He only received a word that the boy would be healed. He could not see if the boy was being healed as he was at home which was at the least one day's walk away. Servants came and met the father, and he heard from them that yesterday on the seventh hour, which is 1 o' clock in the afternoon, that the fever had left him.

Then the father understood that it had happened exactly at the time when Jesus had spoken to him with the words, "Your son will live, and so he and his whole household believed in Jesus.

This father trusted in Jesus' word that his son would be healed even though he did not see it. This father trusted in Jesus' word even if he didn't feel that his boy would heal – the Bible does not tell us this. But the Bible does tell us:

The man believed Jesus' words and departed.

The man believed what Jesus said, and he left to go back home to his son. He did not receive medicine to take back home, he received nothing else except for Jesus word. And this word probably seemed unlikely, perhaps even unbelievable.

But the man trusted in Jesus word. The man trusted in God's guidance without seeing anything beforehand, without any special feelings. he left when Jesus told him to go home.

This is a good model and example also for us. We too should live in faith that is dependent on God's word. Not dependent on sight, not on feelings, but only dependent on God's word. On his word which promises us forgiveness of sins through Jesus atoning work on the cross and through his righteousness. Dependent on the word that says that God leads us when we go forward in prayer. Dependent on the word that says that after this life our faith will change to sight in heaven. There we shall be able to look into the face of our Lord Jesus Christ, the heavenly king and holy God.

Because of our human nature, we have an impatient desire to experience everything ourselves, and a desire to see everything with our own eyes: Martin Luther, for example, writes about it like this, "Unbelief has rooted itself in us so deeply that we continually are afraid of our livelihood. Therefore we want to know beforehand that God can take care of us. We want to see our barns full of grain, and chests full of money. In this way we try to bind God to the barn and the chest although He does not want that. He is free, not bound to time, customs or people. So let Him care about providing for us. For this He has grain and money. He knows the right time and the right amount." This is what Martin Luther wrote.

Many believers, who have lived before us like Martin Luther have said in relation to this that additionally, many times it is not only that we must believe without sight and without feelings. Many times we must believe in opposition to what we see and feel. In our journey of faith we see and experience sickness, pain, grief, abandonment, evil, our own failings, our own weaknesses and wrong choices, our own stupidity and laziness, our own righteousness and goodness etc. In the centre of everything when we see or feel that God is not there - when it looks and feels that God is

not leading us, then we should still learn to trust in God's word, in God's promises. Happily, in these circumstances we can learn to take God's word as true, as giving us assurance regardless of what is around us: Do not be afraid for I have redeemed you;

I have called you by name, you are mine (Isaiah 43:1). For the mountains may depart and the hills be removed, but my steadfast love shall not depart from you and my covenant of peace shall not be removed (Isaiah 54:10) They will pray as I bring them back (Jer. 31:9).

Let us pray: Dear Jesus, thank you that you have given men and women throughout church history who have reminded and taught us to correctly obey your word and will. Thank you that you renew and cleanse our faith from all impurities which have come and will come. Let us learn to depend on your word, your power, and your leading, to depend even though many times we see or feel differently. In those times hold us close to you so that after our falling and failing we can again believe in the forgiveness of our sins and live as your children, safely trusting that you take good care of us in all circumstances, in small and big things – and we can one day in heaven see you face to face and rejoice with you forever, Amen.

Uskonpuhdistuksen muistopäivä

Johannes 4:46-53

Ari Savuoja

Saarna Pyhän Luukkaan kappelissa 20.10.2013

Englanninkielinen käännös, Marja Peedo

Evankeliumi

Joh. 4: 46-53

Kapernaumissa oli kuninkaan virkamies, jonka poika oli sairaana. Kuultuaan Jeesuksen tulleen Juudeasta Galileaan hän lähti Jeesuksen luo ja pyysi, että tämä tulisi parantamaan pojan, joka oli kuolemaisillaan. Jeesus sanoi hänelle: "Te ette usko, ellette näe tunnustekoja ja ihmeitä." Mutta virkamies pyysi: "Herra, tule, ennen kuin poikani kuolee." Silloin Jeesus sanoi: "Mene kotiisi. Poikasi elää." Mies uskoi, mitä Jeesus hänelle sanoi, ja lähti. Jo kesken matkan tulivat hänen palvelijansa häntä vastaan ja kertoivat pojan parantuneen. Mies kysyi heiltä, mihin aikaan poika oli alkanut toipua, ja he sanoivat: "Eilen seitsemännellä tunnilla kuume hellitti." Silloin isä ymmärsi, että se oli tapahtunut juuri silloin, kun Jeesus sanoi hänelle: "Poikasi elää", ja hän ja koko hänen talonsa väki uskoivat Jeesukseen.

Tasan 500 vuotta sitten, syksyllä vuonna 1513, aloitti Martti Luther virkauransa Wittenbergin yliopiston professorina. Martti Luther oli alun perin katolisen kirkon munkki, ja koska hän huomasi silloisessa katolisessa kirkossa paljon asioita, jotka olivat Raamatun vastaisia, hän halusi uudistaa ja puhdistaa kirkon näistä vääristä asioista. Katolinen kirkko ei tähän suostunut, ja niin syntyi luterilainen kirkko.

Vietämme tänään uskonpuhdistuksen muistopäivää. Kiitämme Jumalaa siitä, että Jumala on antanut miehiä ja naisia, joiden kautta Hän on uudistanut uskoamme tahtonsa mukaiseksi. Luterilaisen kirkkomme oppi-isä Martti Luther tahtoi, että kirkko ja me häneen uskovat ihmiset uudistuisimme jatkuvasti, joka päivä. Uudistumisen oikea suunta ja sisältö ovat siinä, mitä pyhä

Raamattu opettaa Jumalasta ja meistä ihmisistä. Jumala puhuu meille. Raamattu on Jumalan sanaa meille. Me puolestamme puhumme Jumalalle rukouksessa ja niin usko on elävää. Usko elää, kasvaa ja uudistuu Jumalan hoidossa.

Kuulemassamme evankeliumissa on yksi keskeinen uskomme asia nostettu esille. Se on sama, joka oli tärkeä myös uskonpuhdistaja Martti Lutherille: me saamme jäädä Jumalan sanan varaan. Ja meidän tulee opetella jäämään Jumalan sanan varaan.

Evankeliumin kertomuksessa isä pyytää Jeesusta parantamaan sairaan poikansa. Jeesus näki hänen ja muiden paikalla olijoiden uskon heikkouden: Jeesus sanoi: ”Te ette usko, ellette näe tunnustekoja ja ihmeitä.”

Tämän sunnuntain teemana voisi olla: Meidän on opittava uskomaan näkemättä. Meillä on luonnostaan suuri tarve saada uskollemme tukea ulkoisista merkeistä tai sisäisistä tuntemuksista, fiiliksestä. Pelkkään Jumalan sanaan uskominen tuntuu meistä usein todella vaikealta.

Sairaana pojan isä sai Jeesukselta vain sanan. Hän sai vain lupauksen, että poika paranee. Hän ei voinut nähdä, paraneeko poika, koska poika oli kotona, ainakin päivän kävelymatkan päässä: Palvelijat tulivat isää vastaan ja isä kuuli heiltä, että eilen seitsemännellä tunnilla, kello 13, kuume hellitti.

Silloin isä ymmärsi, että se oli tapahtunut juuri silloin, kun Jeesus sanoi hänelle: ”Poikasi elää”, ja hän ja koko hänen talonsa väki uskoivat Jeesukseen.

Tämä isä luotti Jeesuksen sanaan, että poika paranee, vaikkei nähnyt, että poika paranee. Isä luotti Jeesuksen sanaan, vaikkei hänestä tuntunut siltä, että poika paranee – ainakaan Raamattu ei sitä kerro. Mutta Raamattu kertoo meille:

Mies uskoi, mitä Jeesus hänelle sanoi, ja lähti.

Mies uskoi, mitä Jeesus sanoi. Ja lähti kotiinsa poikansa luokse. Hän ei saanut kotiin vietäväksi lääkettä, ei mitään muuta kuin Jeesuksen lupauksen. Ja se lupaus varmaankin tuntui epätodelliselta, ehkä jopa epäuskottavalta.

Mutta mies luotti Jeesuksen lupaukseen. Mies luotti Jumalan johdatukseen näkemättä mitään etukäteen, tuntematta mitään erityisiä fiiliksiä. Hän lähti, kun Jeesus sanoi, mene kotiisi.

Tämä on hyvä kuva ja esimerkki myös meille. Meidänkin on elettävä uskossamme sanan varassa. Ei näkemisen varassa, ei fiilisten varassa, vaan Jumalan sanan varassa. Sanan, joka lupaa meille syntien anteeksiantamuksen Jeesuksen sovitustyön ja pyhyiden tähden. Sanan varassa, joka sanoo, että Jumala johdattaa meitä, kun kuljemme rukoillen. Sanan varassa, että kerran ajallisen elämämme jälkeen uskominen muuttuu näkemiseksi taivaassa. Siellä saamme katsella kasvoista kasvoihin Herramme Jeesusta Kristusta ja taivaallista kuningasta, pyhää Jumalaa.

Meillä on ihmisluontomme takia kärsimätön halu kokea kaikki itse ja halu nähdä kaikki omin silmin: Martti Luther esimerkiksi kirjoittaa tästä näin: ”Epäusko on juurtunut meihin niin syvään, että me jatkuvasti pelkäämme toimeentulomme puolesta. Siksi tahdomme tietää etukäteen, että Jumala voi pitää meistä huolen. Tahdomme nähdä aittamme viljaa täynnä ja arkkumme rahoja täynnä. Näin yritämme sitoa Jumalamme aittaan ja arkkun, vaikka hän ei sitä tahdo. Hän on vapaa, ei sidottu aikaan, tapaan tai ihmisiin. Anna siis Hänen huolehtia elättämisestämme. Hänellä

on tätä varten niin viljaa kuin rahaakin. Hän tietää oikean ajan ja määrän.” Näin siis kirjoitti Martti Luther.

Monet uskovat ihmiset, jotka ovat eläneet ennen meitä, kuten Martti Luther, ovat tässä yhteydessä kertoneet lisäksi, että monesti ei ole vain niin, että meidän on uskottava ilman näkemistä ja ilman tunnetta. Monesti meidän on uskottava sen vastaisesti, mitä näemme ja tunnemme. Me joudumme uskon elämässämme näkemään ja kokemaan sairautta, kipua, surua, luopumista, pahuutta, omia lankeemuksia, omaa heikkoutta ja vääriä valintoja, omaa tyhmyyttä ja laiskuutta, omavanhurskautta ja omahyväisyyttä jne.

Kaiken sen keskellä kun meistä näyttää ja tuntuu, että Jumalaa ei ole - kun näyttää ja tuntuu, että Jumala ei johdata, on sittenkin opittava luottamaan Jumalan sanaan, Jumalan lupauksiin. Onneksi saamme näissä tilanteissa opetella ottamaan Jumalan sana todesta, joka vakuuttaa kaikesta tästä huolimatta: Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun (Jes 43:1). Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju (Jes. 54:10). Minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen (Jer. 31:9).

Rukoilemme: Rakas Jeesus, kiitos, että olet antanut kirkkosi historiassa miehiä ja naisia, jotka ovat muistuttaneet ja opettaneet Sinun sanasi ja tahtosi oikeasta noudattamisesta. Kiitos, että uudistat ja puhdistat uskoamme kaikesta kuona-aineesta, jota siihen on tullut ja tulee. Saamme opetella luottamaan sinun sanaasi, sinun voimaasi ja sinun johdatukseesi – luottamaan, vaikka monesti näemme ja tunnemme toisin. Siten pidät meidät lähelläsi niin, että lankeemustemme ja epäonnistumistemme jälkeen saamme yhä uudelleen uskoa syntimme anteeksi ja elää sinun lapsinasi turvallisesti luottaen, että sinä pidät meistä hyvää huolta aivan kaikissa asioissamme, niin pienissä kuin suurissa - ja saamme kerran perillä taivaassa nähdä sinut kasvoista kasvoihin ja iloita Sinun kanssasi ikuisesti. Aamen.